

Sygn. akt III CSK 143/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa Narodowego Funduszu Zdrowia z siedzibą w Warszawie,
Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ z siedzibą w Krakowie
przeciwko J. L. i H. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1280/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 grudnia 2014 r. Pozwani powołali się na to, że ich skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące tego, czy przepis § 28 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484, dalej rozporządzenie MZ) stanowi samodzielną podstawę roszczeń Narodowego Funduszu Zdrowia (dalej NFZ) z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umów wobec obecnych i byłych świadczeniobiorców NFZ, także z tytułu zwrotu nienależnego świadczenia, czy też jest to przepis znajdujący zastosowanie do rozliczeń stron tylko w czasie realizowania umowy, oraz czy uznanie nielegalności kontroli NFZ wpływa na możliwość dochodzenia roszczeń przez NFZ na podstawie wyników takiej kontroli i czy ustalenia poczynione w wyniku nielegalnej kontroli stanowią dowody i są wiążące w postępowaniu cywilnym. Pozwani powołali się też na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjęto, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Pozwani wprawdzie sformułowali dwa pytania, na które ich zdaniem Sąd Najwyższy powinien udzielić odpowiedzi, ale nie przedstawili żadnej argumentacji jurydycznej wskazującej na to, że budzą one wątpliwości, jak również, że mogą być różnie oceniane. Dodatkowo wskazać należy, że kwestia wykładni § 28 rozporządzenia MZ w zakresie, w którym pozwani przedstawili wątpliwości, była przedmiotem analizy Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 25 lutego 2015 r., IV CSK 343/14, nie publ.).

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga natomiast wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w tym zakresie pozwani powołali się na rozbieżność w judykaturze sądów powszechnych, jednak nie wskazali, wykładnia jakich konkretnie przepisów ma te rozbieżności w ich ocenie budzić.

Powołując się na oczywistą zasadność swojej skargi kasacyjnej pozwani nie wskazali, na czym ma polegać ta „oczywistość” oraz nie przedstawili jakichkolwiek argumentów wykazujących, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (por. w związku z tym postanowienie Sąd Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddalając zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy miał na względzie fakt, że powód dostrzegając, iż skarga kasacyjna jest dotknięta wadami powodującymi odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, nie wniósł o taką odmowę, lecz o oddalenie skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, nie publ.).